

LUCINDA RILEY
Fény az ablak mögött

LUCINDA RILEY

Fény az ablak mögött

Második, javított kiadás

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
The Light Behind the Window

Text copyright © Lucinda Riley 2012
The author has asserted her moral rights.
All rights reserved.

Original English language edition first published by
Penguin Books Ltd, London.

Hungarian translation © Gács Júlia

© General Press Könyvkiadó, 2019

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
GÁCS JÚLIA

Szerkesztette
PAPP ILDIKÓ

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISBN 978 963 452 251 5

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő HORVÁTH ANNAMÁRIA

Fény az ablak mögött

Végtelen éj;
sötét világ az enyém.
Súlyos teher;
nincs az ablak mögött fény.

Puhább nappal;
egy kéz kinyúlt a homályban.
Megérintett;
meleg lett a szobámban.

Alkonyórák;
az árnyékok nőnek s fogynak.
Titkos vágyak;
a szív ellágyul, újra dobban.

Végtelen fény;
sötét volt az életem.
Ragyogón ég;
világít a szerelmem.

Sophia de la Martinières
1943. július

Első fejezet

*Dél-Franciaország, Gassin,
1998 tavasza*

Emilie érezte, hogy a szorítás enged a kezén, és lepillantott az anyjára. Ahogy Valérie lelke távozott a testéből, úgy tűnt tova a vonásait eltorzító fájdalom is, és Emilie a beesett arc mögött megint vissza tudta idézni az anyja egykori szépségét.

– Elment – suttogetta fölöslegesen Philippe, az orvos.

– Igen.

A nő hallotta, hogy az orvos elmormol mögötte egy imát, de nem is gondolt rá, hogy csatlakozzon hozzá. Ehelyett bizarr csodálkozással a tekintetében bámulta tovább a lassan hamuszürke színt öltő testet, az életét harminc évig meghatározó lény földi maradványát. Emilie ösztönösen fel akarta rázni az anyját, mivel meghaladta az értelmét, hogy egy olyan határozott személyiség, mint Valérie de la Martinières, az életből a halálba távozott.

Emilie nem tudta, mit kellene éreznie. Végül is az elmúlt hetekben már számtalanszor elképzelte magában ezt a pillanatot. A tekintetét elfordította halott anyja arcáról, és kibámult a kék égen tojásbarként függő felhőfoslányokra. A nyitott ablakon át egy pacsirta távoli éneke hallatszott, amint beharangozza a tavaszt.

Emilie lassan föltápászkodott; a lába elgémberedett a hosszú éjszakai órák alatt, melyeket az anyja mellett virrasztva töltött. Odalépett az ablakhoz. A kora reggeli tájon még nem uralkodott az a nyomasztó hangulat, amit majd az órák múlása fog hozni. A természet, mint minden hajnalban, most is új képet festett, melyen a provence-i paletta tompa barna, zöld és azúrkék árnyalatai szelíden vezették be az új napot. A nő a terasz és a francia-kert fölött elnézett a hullámzó szőlőkig, melyek körülvették a házat, és addig nyúltak a messzeségbe, ameddig csak a szem ellátott. A lenyűgöző látkép évszázadok óta változatlan volt. Kislány ko-

rában a Château de la Martinières volt Emilie menedékhelye, a béke és a biztonság szigete; a hely nyugalma kitörölhetetlenül beleivódott minden idegszázába.

És a *château** most az övé volt – bár Emilie nem tudta, hogy az anyja mértéktelen költekezése után maradt-e annyi, hogy továbbra is fönn tudja tartani.

– Mademoiselle Emilie, hagyom, hadd búcsúzzon el az édesanyjától – szakította félbe a nő gondolatait az orvos. – Lemegek, és kitöltöm a szükséges papírokat. Nagyon sajnálom – tette hozzá egy kis bólintással, majd kiment a szobából.

Vajon én sajnálom-e?

A kérdés önkéntelenül átvillant Emilie agyán. Visszasétált a székhez, és újra leült, hogy megpróbálja választ találni a kérdésekre, amelyeket az anyja halála vetett fel; összegezze és mérlegelje az egymásnak ellentmondó érzelmeket, hogy rájöjjön, mit is érez pontosan. Ez persze lehetetlen volt. Az asszony, aki szármalmas mozdulatlansággal feküdt az ágyon – aki most már nem árthatott Emilie-nek, míg életében zavarba ejtő mértékben befolyásolta őt –, mindig is kellemetlenül bonyolult érzelmeket fog kiváltani belőle.

Valérie életet adott a lányának, ételt, ruhát és igazán fényűző lakhelyet biztosított neki. Sohasem verte meg vagy bántotta Emilie-t.

Egyszerűen csak nem vett róla tudomást.

Valérie valójában – Emilie kereste a megfelelő szót – *közömbös* volt iránta. És ez láthatatlanná tette a lányát az asszony számára.

Emilie kinyújtotta a kezét, és az anyjára tette.

– Nem vettél észre, *maman*... nem vettél észre...

Emilie tisztában volt azzal, hogy csak azért született meg, mert az anyja örököszt akart adni a De la Martinières családnak; de csak a kötelességtudat vezérelte, nem az anyaság vágya. És mivel „örökösnt” hozott a világra az elvárt fiú helyett, Valérie még közönyösebb lett a gyermeke iránt. Miután ahhoz már túl öreg volt, hogy újra teherbe essen – negyvenhárom éves volt Emilie születésekor, termékenységeinek legutolsó időszakában –, inkább a párizsi vendégségek egyik legelbűvölőbb, legnagyobbelkűbb

* kastély (francia)

és legszebb háziasszonyaként folytatta az életét. Úgy tűnt, Emilie születése és jelenléte körülbelül annyira volt fontos az anyja számára, mintha egy újabb csivavát szerzett volna be a már meglévő három mellé. Pont, mint a kutyákat, a vendégségek során Emilie-t is kihozták a gyerekszobából, és megsimogatták, ha *ma-man* kedve épp úgy tartotta. A kutyák legalább ott voltak egymásnak, gondolta Emilie, míg ő gyerekkorának jelentős részét egyedül töltötte.

Az sem vált előnyére, hogy a De la Martinières-vonásokat örökölte, nem pedig az anyja filigrán, szőke szláv őseire ütött. Zömök gyerek volt, kreol bőrért és dús, mahagónibarna haját – bubifrizuráját hathetente igazították, és frufruja markáns vonalat húzott sötét szemöldöke fölé – édesapja, Édouard génjeinek köszönhetően.

– Néha, amikor rád nézek, kedvesem, nem tudom elhinni, hogy én adtam neked életet – jegyezte meg az anyja, amikor az operába menet nagy ritkán benézett a gyerekszobába. – De legalább az én szememet örökölted.

Emilie néha azt kívánta, bárcsak kitéphetné a két sötétkék szemgolyót az üregéből, és kicserélhetné őket az apja meleg, mogyoróbarna szemére. Úgy gondolta, hogy saját szeme nem illik az arcához, ráadásul mindig az anyját látta viszont, amikor tükörbe nézett.

Emilie-nek gyakran úgy tűnt, hogy egyetlen olyan tulajdonsággal sem lett megáldva, melyet az anyja bármire is értékelt volna. Háromévesen balettórákra vitték, de Emilie képtelen volt testét a kívánt pozíciókba kényszeríteni. Amíg a többi kislány pillangóként rebhent ide-oda a teremben, ő hiába küszködött, hogy kecsesen mozogjon. Kicsi, széles lábfejjel biztonságosan a földhöz tapadva érezte jól magát, és bármilyen próbálkozás, hogy elszakadjon tőle, kudarcra végződött. A zongoraórák ugyanolyan sikertelenek voltak, ami pedig az éneklést illeti, Emilie-nek botfüle volt.

Testalkatához nem illettek a nőies ruhák sem, amiket az anyja akkor kényszerített rá, amikor estélyeket rendezett a párizsi ház lenyűgöző, rózsákkal teli hátsó kertjében – Valérie híres-nevezetes partijainak helyszínén. Emilie egy sarokban megbújva bámulta, hogy ez az elegáns, elbűvölő és gyönyörű asszony milyen kecses magabiztossággal siklik ide-oda a vendégei között. A párizsi ház-

ban tartott számos társasági eseményen, akárcsak a gassini *château*-ban nyaranta tartott összejöveteleken, Emilie mindig zavarban volt, és kényelmetlenül érezte magát. Többi hiányossága mellett úgy látszott, az anyja társaságbeli könnyedségét sem örökölte.

Mégis, egy kívülállónak úgy tűnhetett, hogy Emilie-nek mindene megvan, hogy a gyermekkorra mesébe illő: egy gyönyörű házban élhetett Párizsban, családja nemesi származása évszázadokra nyúlt vissza, és vagyonuk még a háborús évek után is változatlan maradt. Emilie olyan helyzetben volt, amiről sok fiatal francia lány csak álmodozhatott.

De legalább imádott papája ott volt neki. Ő sem volt ugyan sokkal gondoskodóbb, mint *maman*, leginkább a *château*-ban tartott, egyre növekvő könyvgyűjteményével foglalatосkodott, de amikor Emilie-nek néha mégis sikerült magára vonnia a figyelmét, az apja megadta neki a szeretetet és a törődést, amire vágyott.

Papa hatvanéves volt, amikor Emilie megszületett, és a lány tizennégy éves korában meghalt. Kevés időt tölthettek együtt, de Emilie tudta, hogy személyiségének nagy részét az apjától örökölte. Édouard csendes, elmélkedő ember volt, könyveit és a *château* nyugalmát jobban szerette, mint az ismerősök véget nem érő áradatát, akiket *maman* hívott meg az otthonukba. Emilie gyakran tűnődött rajta, hogy egyáltalán hogyan szerethetett egymásba két ennyire különböző ember. Mégis úgy tűnt, Édouard rajongott a nála fiatalabb feleségéért, saját mértékletessége ellenére sem panaszkodott az asszony fényűző életstílusa miatt, emellett pedig büszke volt neje szépségére és a párizsi társasági körökben kivívott népszerűségére.

Amikor véget ért a nyár, és eljött az ideje, hogy Valérie és Emilie visszatérjenek Párizsba, Emilie gyakran könyörgött az apjának, hogy maradhasson.

– Papa, imádok itt lenni veled vidéken. Van egy iskola a faluban... járhatnék oda, és vigyázhatnék rád... Nagyon magányos lehetsz itt a *château*-ban egyedül.

Édouard ilyenkor kedvesen megpaskolta a lánya állát, és megvárta a fejét:

– Nem lehet, kicsim. Bármennyire is szeretlek, most vissza kell menned Párizsba, hogy folytasd a tanulmányaidat, és hogy megtanuld, hogyan válj igazi hölgygé, mint édesanyád.

– De papa, nem akarok visszamenni *maman*-nal, itt akarok maradni veled...

És aztán, amikor tizenhárom éves volt... Emilie pislogva küszködött hirtelen feltörő könnyeivel: még mindig képtelen volt visszagondolni arra a pillanatra, amikor az anyja közömbössége mellőzésbe fordult, és amelynek következményei az egész életére kihatnak majd.

– Hogyhogy nem láttad, hogy mi történik velem, *maman*? Vagy nem érdekelt? A lányod voltam!

Valérie egyik szemhéja hirtelen megrándult, és Emilie ijedtében összeresztette, attól tartva, hogy *maman* valójában még mindig él, és hallotta, amit neki mondott. Szakképzett mozdulatokkal megfogta az anyja csuklóját, hogy kitapintsa a pulzusát, de nem érzett semmit. A remegés csak az élet utolsó nyoma volt, ahogy a test izmai a halálba ernyedtek.

– *Maman*, megpróbálok majd megbocsátani neked. Megpróbálok majd megérteni, de most még nem tudnám megmondani, hogy örülsz vagy szomorú vagyok-e, hogy meghaltál. – Emilie érezte, ahogy a lélegzete akadozni kezd, védekezőként a fájdalom ellen, amit a kimondott szavak okoztak. – Úgy szerettelek, annyira próbáltam a kedvedre tenni, elnyerni a figyelmedet és a szeretetedet, méltónak lenni arra, hogy a lányod legyek. Istennem! Mindent megtettem! – Emilie ökölbe szorította a kezét. – Az anyám voltál!

Saját visszhangja a hatalmas hálószobában hirtelen elnémította Emilie-t. A De la Martinières család címerére bámult, melyet kétszázötven éve festettek az ágy impozáns fejtámlájára. A két viaskodó vaddisznó és a szokásos Bourbon-liliom az idők során megfakult, alattuk a felirat: „A győzelem minden”, már alig volt olvasható.

Bár a szobában meleg volt, Emilie-t hirtelen borzongás töltötte el. A *château*-ban fűlsüketítő volt a csend. Az egykor étellel teli ház most már a múltat körbeölelő, üres burok volt csupán. A nő rápillantott a családi címert ábrázoló pecsétgyűrűre a jobb keze kisujján: ő maradt az utolsó De la Martinières.

Hirtelen a vállára nehezedett elődei történetének több évszázados súlya, akárcsak a szomorúság amiatt, hogy egy nagy és nemes utódvonalból mára csak egy hajadon és gyermektelen har-

mincéves nő maradt. A család több száz évnyi pusztítást túlélt, hogy aztán az első és második világháborúval terhes ötven év után Emilie apja maradjon az egyetlen élő leszármazott.

Legalább nem kerül majd sor a szokásos veszekedésre az örökségen. Egy elavult napóleoni törvény kimondta, hogy minden testvér egyenlő részben örökli a szülők vagyonát. Sok család ment már majdnem teljesen tönkre az olyan testvérek miatt, akik nem voltak hajlandók eladni a részüket. Sajnos ebben az esetben *les héritiers en ligne directe*-nek, vagyis egyenes ági leszármazottnak csak Emilie számított.

A nő felsóhajtott. Lehet, hogy neki is pénzzé kell majd tennie örökségét, de ezzel még ráért foglalkozni. Most a búcsúzásnak van itt az ideje.

– Nyugodj békében, *maman!* – Óvatosan megcsókolta az anyja szürkülő homlokát, aztán keresztet vetett. Fáradtan fölállt, majd az ajtót gondosan becsukva maga mögött kiment a szobából.

Második fejezet

Két héttel később

Emilie a konyhaajtón át kivitte a tejeskávóját és croissant-ját a levendulával teli hátsó kertbe. A *château* délre nézett, ezért itt lehetett a legjobban kiélni a reggeli napsütést. Gyönyörű, illatos tavaszi nap volt, az idő pedig annyira enyhe, hogy egy póló is elég volt odakint.

Negyvennyolc órával ezelőtt, az anyja temetésén Párizsban az eső megállás nélkül esett, miközben Valérie-t elhantolták. Utána a toron, amit Valérie kívánságának megfelelően a Ritzben tartottak, Emilie fogadta a társadalom krémjének részvétnyilvánításait. A nők, akik többnyire az anyjával egykorúak voltak, mind feketét viseltek, így egy csapat öregedő varjúra emlékeztették. Pezsgőt kortyolva tántorogtak ide-oda, ódivatú kalapjaikkal takarták el ritkuló hajukat, testük aszott a kortól, megereszkedett arcbőrükön álarcszerű vakolat.

Fénykorukban őket tartották a legszebb és legbefolyásosabb

nőknek Párizsban, de mostanra az élet körforgása fiatalabb generációra cserélte őket. *Már mindnyájan csak a halált várják*, gondolta Emilie érzelgős hangulatban, miután kijött a szállodából, és leintett egy taxit, hogy hazavitesse magát a lakásába. Mivel nagyon nyomorultul érezte magát, jóval több bort ivott a szokásosnál, majd a következő reggel másnaposan ébredt.

De legalább a nehezen túl vagyok, vigasztalta magát, miközben belekortyolt a kávéjába. Az elmúlt két hétben a temetés megszervezésén kívül szinte egyáltalán nem volt ideje másra koncentrálni. Tudta, hogy a legkevesebb, amivel az anyjának tartozik, az egy olyan tökéletes búcsú, amit Valérie maga szervezett volna. Emilie hirtelen olyasmiken tépelődött, hogy tortát vagy aprósüteményt szolgáljanak-e föl a kávé mellé, és hogy vajon a krémszínű, túlnyílt rózsák, amiket az anyja úgy kedvelt, elég hangsúlyosak-e asztaldísznek. Ezek olyan apró döntések voltak, amelyeket Valérie minden héten meghozott, és Emilie most kelletlen elismeréssel adózott a könnyedségnek, amivel az anyja kezelte őket.

És most – Emilie a nap felé fordította az arcát, hogy sütkérezzen annak megnyugtató melegében – *ideje a jövőre gondolni*.

Gerard Flavier, a család ügyvédje, aki a De la Martinières-ek jogi és ingatlanügyeit kezelte, már úton volt Párizsból, hogy itt, a *château*-ban találkozzanak. Amíg Gerard-tól meg nem tudja, hogy mi a helyzet az anyagiakkal, nem lenne sok értelme tervezgetni. Emilie kivett egy hónap szabadságot, hogy a várhatóan bonyolult és időigényes ügyeket el tudja intézni. Azt kívánta, bárcsak lennének testvérei, akikkel osztozhatna ezen a terhen; a jogi dolgok és a pénzügyek nem tartoztak az erősségei közé. Megrémítette a hatalmas felelősség.

Emilie érezte, hogy csupasz bokájához valami puha és szőrös ért, majd lepillantva meglátta Fürtöst, az anyja utolsó csivaváját, aki bánatos tekintettel bámult fel rá. A nő fölvette az öregedő kutyát, és a térdére ültetve megsimogatta.

– Úgy látszik, csak mi maradtunk, Fürtös – motyogta. – Szóval egymásra kell majd vigyáznunk, ugye?

Az őszinte kifejezés Fürtös félig vak szemében megmosolyogtatta Emilie-t. Fogalma sem volt, hogy fogja gondját viselni a kutyának a jövőben. Bár mindig is arról álmodozott, hogy egyszer majd állatokkal veszi körül magát, pici lakása a Marais-ne-

gyedben és hosszú munkanapjai problémát jelentenek majd, ha egy olyan kutyáról akar gondoskodni, akit kölyökkorától fogva minden szempontból elkényeztettek.

Pedig Emilie a munkája során is állatokkal foglalkozott. Éltek-haltak védtelen kis betegekért, akik nem tudták elmondani, hogy mit éreznek, vagy hogy mi fáj nekik.

„Szomorú, hogy a lányom jobban kedveli az állatok társaságát az emberekénél...”

Ezek a szavak jól összefoglalták Valérie érzéseit Emilie életmódjával kapcsolatban. Amikor Emilie bejelentette, hogy egyetemre akar menni és állatorvosnak tanulni, Valérie fintorogva mondta:

– Nem tudom megérteni, miért akarod az életedet azzal tölteni, hogy szegény kis állatokat vágysz föl, és a belüket bámulod.

– *Maman*, az csak a folyamat szükséges része, nem maga a végcél. Imádom az állatokat, és segíteni akarok rajtuk – válaszolta Emilie védekezően.

– Ha már mindenképpen karriert akarsz csinálni, gondolkodj inkább a divatban! Van egy barátnőm a *Marie Claire* magazinnál, biztosan találna neked valami könnyű munkát. Persze amikor férjhez mész, úgysem fogsz majd tovább dolgozni. Feleség leszel, és az kitölti majd az életed.

Bár Emilie nem hibáztatta az anyját, amiért az egy másik korban rekedt, sokszor kívánta, bárcsak büszke lenne arra, amit a lánya elért. Évfolyamelsőként végzett az egyetemen, és azonnal felvették gyakornoknak egy ismert párizsi rendelőbe.

– Talán *maman*-nak igaza volt, Fürtös – mondta Emilie sóhajtva –, talán tényleg jobban szeretem az állatokat az embereknél.

Amikor Emilie meghallotta a kerekék alatt csikorgó kavicsok zaját, lerakta Fürtöst a földre, hogy a ház bejáratához menve üdvözölje Gerard-t.

– Hogy vagy, Emilie? – csókolta meg mindkét oldalról Gerard.

– Megvagyok, köszönöm – felelte a lány. – Hogy utaztál?

– Repülővel jöttem Nizzáig, és onnan kocsit béreltem – mondta Gerard, ahogy Emilie mellett elhaladva belépett a hatalmas előcsarnokba, amely a csukott ablaktáblák miatt egészen sötét volt. – Örülök, hogy kicsit elszabadulhattam Párizsból, és meglátogathatom az egyik kedvenc helyemet Franciaországban. A tavasz mindig gyönyörű itt, Var megyében.

– Gondoltam, jobb, ha itt találkozunk – bólogatott Emilie.
– A szüleim iratai a könyvtárban lévő íróasztalban vannak, és feltételeztem, hogy szükséged lesz rájuk.

– Igen. – Gerard a kopott márványpadlón keresztül az előtér másik oldalára sétált, és szemügyre vett egy nedves foltot a mennyezeten. – Ráférne egy kis gondoskodás a *château*-ra, nem igaz? – sóhajtott fel. – Öregszik, akárcsak mi.

– Menjünk a konyhába – javasolta Emilie. – Csinálok egy kávé.

– Pontosán arra van szükségem – mosolyodott el Gerard, és követte a nőt a folyosón a ház hátsó részébe.

– Foglalj helyet – intett Emilie a hosszú tölgyfa asztal mellett álló szék felé, aztán a tűzhelyhez ment, hogy újraforralja a vizet.

– Nem túl fényűző ez a konyha, ugye? – kérdezte Gerard, miután körülnézett az egyszerűen berendezett helyiségben.

– Tényleg nem. Annak idején ezt csak a személyzet használta, a családnak meg a vendégeknek készítették az ételeket. Nem hiszem, hogy anyám akár csak egyszer is elmosogatott volna.

– Ki tartja rendben most a *château*-t?

– Margaux Duvall, a házvezetőnő, aki már több mint tizenöt éve dolgozik itt. Minden délután átjön a faluból. *Maman* a személyzet többi tagját elbocsátotta, miután apám meghalt, és ő nem jött le többé nyaranta. Azt hiszem, jobban szerette a nyarat a bérelt jachton tölteni.

– Édesanyád határozottan szerette költeni a pénzét – mondta Gerard, miközben Emilie letette elé a kávéscsészét. – Persze csak olyasmire, ami fontos volt neki – tette hozzá.

– És a *château* nem volt ezek között – állapította meg nyersen a nő.

– Nem. Amennyire eddig a pénzügyeiből láttam, a Chanel-házban nagyobb örömét lelte.

– Igen, *maman* rajongott az *haute couture*-ért. – Emilie leült a férfival szemben a saját kávéjával. – Még tavaly is eljárt a divatbemutatókra, pedig már nagyon beteg volt.

– Valérie tényleg egyedülálló jelenség volt, és híres is. Nagyon sok újságban megemlékeztek a haláláról – mondta Gerard. – Persze nem meglepő. A De la Martinières-ek Franciaország egyik legtekintélyesebb családja.

– Tudom – fitorodott el Emilie. – Én is láttam az újságokat. Mindegyik szerint hatalmas vagyont fogok örökölni.

– A családotok valamikor tényleg hihetetlenül gazdag volt, de sajnos ezek az idők már elmúltak. A nemesi név még megvan, de a vagyon már nincs.

– Sejtettem, hogy ez a helyzet. – Emilie nem volt meglepve.

– Gondolom, tudod, hogy édesapád nem értett az üzlethez – folytatta Gerard. – Értelmiségi ember volt, egy tudós, akit nem érdekelt a pénz. Sokszor beszéltem neki különböző befektetésekről, próbáltam rávenni, hogy gondoljon a jövőre, de nem hallgatott rám. Húsz évvel ezelőtt ez persze aligha számított, rengeteg pénzük volt így is. De édesapád nemtörődömsége és édesanyád hajlama a luxusra bizony jelentősen leapasztotta a vagyont. – Gerard sóhajtott egyet. – Sajnálom, hogy rossz híreket kellett hoznom.

– Számítottam erre, és nem is bánom – mondta Emilie újra. – Csak szeretném mihamarabb elintézni, amit kell, és visszamenni Párizsba a munkámhoz.

– Sajnos attól tartok, hogy a helyzet nem ilyen egyszerű. Ahogy már említettem, még nem volt időm mindent alaposan áttanulmányozni, de azt már megmondhatom, hogy a családnak sok hitelezője van, akiket minél előbb ki kell fizetni – magyarázta Gerard. – Édesanyád húszmillió frank hiteltüллépést halmozott fel a párizsi ház ellenében. Ezenkívül sok más adóssága is volt, amiket szintén rendezni kell majd.

– Húszmillió frank? – kiáltott fel Emilie elborzadva. – Hogy történhetett ez?

– Egyszerűen. Bár a vagyon fogyott, Valérie nem változtatott az életstílusán. Már hosszú évek óta kölcsönökből élt. Kérlek, Emilie – tette hozzá Gerard a nő arc kifejezését látva –, ne ess kétségbe. Ezeket az adósságokat mind könnyedén ki lehet fizetni, nemcsak a párizsi ház eladásából, ami szerintem önmagában is körülbelül hetvenmillió frankot fog hozni, hanem az ingóságokból is. Például ott van édesanyád páratlan ékszerkollekciója, amit a bankja széfjében őriznek, azonkívül ott az a rengeteg festmény és műtárgy a házban. Hidd el, semmiképp se mondhatjuk, hogy szegény lennél, de gyors lépéseket kell tennünk, hogy megállítsuk a hanyatlást, és döntéseket kell hoznunk a jövőre nézve.

– Értem – válaszolta Emilie habozva. – Ne haragudj, Gerard, sajnos apámra hasonlítok abban, hogy engem sem nagyon érdekelnek a pénzügyek, és nincs tapasztalatom a kezelésükben.

– Teljesen megértem. A szüleid hatalmas terhet hagytak hátra, amely most egyedül a te válladat nyomja. Bár ami azt illeti – Gerard felvonta a szemöldökét –, úgy tűnik, hirtelen meglepően sok rokonra tettél szert.

– Hogy érted ezt?

– Ó, nem szabad aggódnod emiatt, teljesen megszokott, hogy ilyenkor megjelennek a keselyűk. Már több mint húsz levelet kaptam olyanoktól, akik azt állítják, hogy valamilyen rokonságban állnak a De la Martinières családdal. Négy eddig ismeretlen, törvénytelen testvér, akiket állítólag édesapád házasságon kívül nemzett, két unokatestvér, egy nagybácsi, és a párizsi ház személyzetének egyik tagja a hatvanas évekből, aki megesküszik rá, hogy édesanyád neki ígérte az egyik Picassót az örökségből. – Gerard elmosolyodott. – Természetesen ez várható volt, de a törvények sajnos előírják, hogy minden követelést ki kell vizsgálni.

– Ugye nem gondolod, hogy bármelyik is megalapozott? – kérdezte Emilie tágra nyílt szemmel.

– Nagyon kétlem. És ha ez vigasztal, ugyanez történt minden nagy nyilvánosságot kapó haláleset után, amellyel eddig foglalkoztam. – Gerard megvonta a vállát. – Bíz csak rám a dolgot, és ne idegeskedj emiatt. Inkább próbáld meg eldönteni, hogy mit szeretnél csinálni a *château*-val. Ahogy mondtam, édesanyád adósságai bőven rendezhetők a párizsi ház eladásából. De akkor még mindig megmarad neked ez a pompás birtok, ami viszont, ahogy látom, elég rossz állapotban van. Bárhogy is határozol, mindenképpen gazdag nő maradsz. A kérdés, hogy el akarod-e adni a *château*-t, vagy sem?

Emilie maga elé bámult, és mélyet sóhajtott.

– Hogy őszinte legyek, Gerard, azt kívánom, bárcsak az egész megoldódna magától. Jó lenne, ha valaki más döntene ebben helyettem. És mi a helyzet a szőlővel? Hoz valami hasznot a *cave**? – kérdezte.

– Ennek majd szintén utána kell néznem – felelte Gerard. – Ha

* borászat

eladod a *château*-t, a borászatot is belefoglalhatjuk az ajánlatba mint sikeres vállalkozást.

– Ha eladom a *château*-t... – ismételte meg Emilie Gerard szavait. A kimondott szavak nyomatékosították a rá váró hatalmas feladat súlyát. – Ez a ház kétszázötven éve a családjunk tulajdonában van, és most nekem kell határoznom a sorsáról. És az igazat megvallva – sóhajtott fel – fogalmam sincs, mi lenne a legjobb.

– Igen, tudom. Nehéz így, hogy teljesen egyedül vagy. – Gerard együttérzőn megrázta a fejét. – De mit tehetünk? Nem mindig válogathatjuk meg a helyzeteket, amikbe kerülünk. Amiben csak tudok, segítek majd, Emilie. Tudom, hogy édesapád is ezt várta volna tőlem. Most fölmegeyek, és megmosakszom, aztán később talán lesétálhatnánk a szőlőbe, hogy beszéljünk a pince-mesterrel.

– Rendben – felelte elcsigázottan Emilie. – Kinyitottam a zsálokot a főlépcső mellett balra lévő szobában. Onnan nyílik az egyik legszebb kilátás a házból. Megmutassam?

– Nem kell, köszönöm. Tudod, már sokszor aludtam itt korábban is. Megtalálom egyedül.

Gerard fölállt, bólintott Emilie-nek, és a szobájához vezető főlépcsőhöz ment. Félúton fölfelé menet megállt, és az egyik De la Martinières-ös megfakult, poros arcába bámult. A francia nemesi családok közül olyan sok volt kihalóban, kitörölve saját történelmüket. Elmúlásukat csak alig látható vonal jelezte a homokban. Az ügyvéd azon tűnődött, vajon a nagy Giles de la Martinières a képen – aki harcos volt, nemesember, és egyesek szerint Marie Antoinette szeretője – vajon mit szólna, ha látná, hogy utódvonalának jövője egy fiatal nő keskeny vállán nyugszik. Ráadásul egy olyan nőén, akit Gerard mindig is kicsit furcsának talált.

A férfi a De la Martinières család otthonaiban tett számos látogatása során Emilie-t jelentéktelen gyermeknek látta, aki zárkózottsága miatt nem fogadta sem az ő, sem mások kedves közeledését. Egy gyermek, aki visszahúzódónak, tartózkodónak tűnt, és már szinte udvariatlan módon került a barátkozást. Gerard úgy érezte, ügyvédként nemcsak a számoszlopok összeadásához kell értenie, hanem meg kell tudni fejtenie ügyfelei érzelmeit is.

Emilie de la Martinières azonban egy talány volt.

Gerard figyelte őt az anyja temetése alatt, de a nő arca semmit nem árult el. Azt meg kellett hagyni, hogy felnőttkorára sokkal szemrevalóbb lett, mint amilyen gyerekként volt. De még most, amikor elveszítette utolsó szülőjét, és hatalmas döntések felelőssége nehezedett rá, még most sem tűnt sebezhetőnek. Párizsi életmódja nem is állhatott volna távolabb őseiétől. Hétköznapi életet élt, míg szülei és családjának története egyáltalán nem volt hétköznapiak mondható.

Gerard továbbindult a lépcsőn. Emilie visszafogott reakciói bosszantották. Valami hiányzott... volt a nőben valami elérhetetlen. És Gerard nem tudta, hogyan találjon rá.

Emilie fölállt, majd a mosogatóba tette a kávéscsészéket, amikor kinyílt az ajtó, és Margaux, a *château* házvezetőnője lépett be. Arca földerült, amikor meglátta Emilie-t.

– Mademoiselle Emilie! – Margaux odament hozzá, hogy megölelje. – Nem is tudtam, hogy jön! Szólnia kellett volna, akkor előkészíthettem volna mindent.

– Tegnap késő éjjel érkeztem meg Párizsból – magyarázta Emilie. – Örülök, hogy látom, Margaux.

Margaux hátrébb lépett, és szemében együttérzéssel vizsgálta Emilie-t.

– Hogy van?

– Kibírom – felelte Emilie őszintén. Hirtelen elszorult a torka Margaux látványától, aki gyerekkorában a gondját viselte a *château*-ban töltött nyarak alatt.

– Soványnak látom. Eszik rendesen? – méregette Margaux gyanakodva.

– Persze hogy eszem! Azonkívül nem valószínű, hogy egyszer csak elfogyok – mosolyodott el halványan Emilie, miközben kezével végigmutatott magán.

– Ugyan, remek formában van. Csak várja ki, míg olyan lesz, mint én! – kuncogott Margaux, saját telt alakjára utalva.

Emilie végignézett Margaux fakuló kék szemén és már ősszel keveredő szőke haján. Eszébe jutott, hogy milyen szép volt a házvezetőnő tizenöt évvel ezelőtt, és még jobban lelombozódott az idő kérlelhetetlen pusztítására gondolva.

A konyha ajtaja megint kinyílt, és egy kis termetű fiú jelent

meg a küszöbön. Manószerű arcán az anyja nagy kék szeme volt a legfeltűnőbb. Meglepődve nézett Emilie-re, aztán aggódva az anyjához fordult.

– *Maman*, nem baj, hogy itt vagyok?

– Nem bánja, ha Anton itt van velem a *château*-ban, amíg dolgozom, Mademoiselle Emilie? Épp tavaszi szünet van, és nem szívesen hagyom otthon egyedül. Általában csak leül valahová, és csendesen olvas.

– Persze hogy nem probléma – mosolygott Emilie biztatóan a kisfiúra. Margaux nyolc évvel ezelőtt egy autóbalesetben elveszítette a férjét, és azóta egyedül nevelte a fiát. – Azt hiszem, bőven van itt hely mindnyájunknak, nem igaz?

– Igen, Mademoiselle Emilie. Köszönöm – felelte Anton hálásan, anyja mellé lépve.

– Gerard Flavier, az ügyvédünk odafönt van. Ma itt éjszakázik – tette hozzá Emilie. – Lemegyünk a szőlőbe, hogy beszéljünk Jeannel és Jacques-kal.

– Akkor elrendezem a szobáját, amíg odavannak. Készítsek valamit vacsorára?

– Nem, köszönöm, később bemegyünk a faluba enni.

– Érkezett néhány számla a házhoz. Önnek adjam oda őket? – kérdezte Margaux zavartan.

– Persze – sóhajtott Emilie. – Nincs más, aki kifizesse őket.

– Nincs. Sajnálom, mademoiselle. Nehéz lehet, hogy így egyedül maradt. Tudom, hogy milyen érzés... – mondta Margaux megértően.

– Igen, köszönöm. Később találkozunk, Margaux. – Emilie bólintott mindkettejük felé, aztán elindult, hogy megkeresse Gerard-t.

Délután Emilie és Gerard elsétáltak a *cave*-hoz. A szőlőskert a De la Martinières-birtokon kis méretű vállalkozás volt, mely a tízhektárnyi szőlőből tizenkétezer üveg vörös- és fehérbort, valamint rozét termelt évente, amit aztán főleg helyi boltoknak, éttermeknek és szállodáknak adtak el.

Bent a pincében hűvös sötét volt, és a levegőt átjárta a fal mellett sorakozó hatalmas orosz tölgyfa hordókban erjedő bor szaga.

Jean Benoit, a pincemester fölállt az íróasztala mögül, amikor Emilie-ék beléptek.

– Mademoiselle Emilie! Örülök, hogy újra látom! – Jean kétfelől megsókolta az arcát. – Papa, nézd csak, ki van itt!

Jacques Benoit már a nyolcvanas évei vége felé járt, és a reumától nehezen mozgott, de még most is mindennap ott ült a pincében egy asztalnál, és egyenként, gondosan lila selyempapírba csomagolta a borosüvegeket. Most fölneézett, és rámosolygott Emilie-re. – Mademoiselle Emilie, hogy van?

– Köszönöm, jól. És maga hogy van, Jacques?

– Hát már nem tudok vaddisznóra vadászni a dombokon, mint annak idején a papájával – kuncogott. – De még így is minden napkeltekor arra kelek, hogy lélegzem.

Emilie-t az ismerős arcok és a meleg fogadtatás jóleső érzéssel töltötte el. Apja és Jacques nagyon jó barátok voltak, Emilie pedig gyakran biciklizett el a közeli gigarói strandra Jeannel, aki nyolc évvel volt idősebb nála, és akkor nagyon felnöttesnek tűnt a szemében. Emilie néha arról álmodozott, bárcsak Jean a bátyja lenne. A fiú mindig kedves volt vele, és vigyázott rá. Jean még kicsi volt, amikor az édesanyja, Francesca meghalt, és Jacques egyedül nevelte fel a fiát, a legjobb tudása szerint.

Apa és fia, ahogy a felmenőik is, a borászathoz tartozó kis házban nőttek fel. Jean felügyelte a szőlőt, átvéve apjától a feladatot, miután Jacques meggyőződött róla, hogy fia eltanulta tőle a szőlő keverésének és erjesztésének különleges módszereit.

Emilie egyszer csak észrevette, hogy Gerard zavartan téblábol mögöttük. Visszatért a merengésből, és bemutatta a férfit:

– Gerard Flavier, a család ügyvédje.

– Úgy emlékszem, már találkoztunk, monsieur, sok évvel ezelőtt – mondta Jacques, Gerard felé nyújtva reszketeg kezét.

– Igen, és még Párizsban is sokszor felidéztem az ön borának aromáját – jegyezte meg Gerard mosolyogva.

– Nagyon kedves, monsieur – felelte Jacques –, de azt hiszem, hogy ha provence-i rozé elkészítéséről van szó, a fiam még inkább mestere a szakmának.

– Feltételezem, Monsieur Flavier, hogy a *cave* pénzügyeit jött ellenőrizni, nem pedig a termékeink minőségét. – Jean aggodalmasnak tűnt.

– Valóban, szeretném az elemzésem részeként felmérni, hogy az üzlet jövedelmező-e – erősítette meg az ügyvéd. – Tartok tőle, hogy Mademoiselle Emilie-nek meg kell hoznia néhány nehéz döntést.

– Hát, azt hiszem, rám itt most nincs szükség – mondta Emilie –, úgyhogy sétálok egyet a szőlőben.

Bólintott a három férfi felé, és kisietett a pincéből.

Ahogy kísétált a szabadba, ráébredt, hogy saját szorongását az is fokozza, hogy döntései a Benoit család megélhetését is veszélyeztethetik. Az életmódjuk már évszázadok óta változatlan volt. Emilie látta, hogy különösen Jean nagyon aggódik, mert tisztában van a következményeivel annak, ha a *château*-t tényleg eladják. Az új tulajdonos lehet, hogy új pincemestert nevezne ki, és Jean meg Jacques el kellene, hogy hagyják az otthonukat. Emilie el sem tudott képzelni egy ilyen változást, hiszen a Benoit család mintha abból a földből nőtt volna ki, amelyen most ő állt.

A nap már ereszkedőben volt, miközben a nő a törekeny szőlőtőkék közötti köves talajon lépegetett. A következő néhány hétben a venyigék gombamód nőnek majd, és édes, tömött fűrtök teremnek rajtuk, amelyeket aztán a nyár végi szüret idején fognak leszedni, hogy elkészülhessen belőlük a következő évjárat.

Emilie megfordult, hogy megszemlélje a háromszáz méter távolságban lévő *château*-t, majd tanácstalanul sóhajtott egyet. A ház fakó rózsaszín falaival, a hagyományos világoskékre festett ablaktábláival, és a két oldalán álló magas ciprusokkal beleolvadt a közelgő naplemente szelíd tónusaiba. Az egyszerű, de elegáns épületet úgy tervezték meg, hogy illeszkedjen az őt körülvevő vidéki tájba, és tökéletesen tükrözte a család nemesi, de nem hivalkodó származását.

És a családból már csak én és a château maradtunk...

Emilie hirtelen féltő gondoskodást érzett a ház iránt. Az épület is elárvult, akárcsak ő maga. Elismerték, de figyelmen kívül hagyták legelemibb szükségleteit, a kastély mégis méltóságteljes tudott maradni a nehéz körülmények között is – Emilie különös bajtársiasságot érzett vele.

– Hogy tudom megadni neked, amire szükséged van? – suttogta a *château* felé. – Mit csináljak veled? Máshol van az életem,

én... – Emilie felsóhajtott, aztán meghallotta, hogy valaki a nevé-
n szólítja.

Gerard közledett felé. A férfi megállt Emilie mellett, majd kö-
vette tekintetét a *château* irányába.

– Gyönyörű, nem igaz? – mondta az ügyvéd.

– Igen, az. De fogalmam sincs, mit csináljak vele.

– Sétáljunk vissza, és közben elmondom, én mit gondolok a
dologról, bár nem tudom, segíteni fog-e – javasolta Gerard.

– Köszönöm.

Húsz perccel később, amikor a nap épp lebukott a domb mö-
gött, melyen a középkori falu, Gassin terült el, Emilie Gerard
mellett ült, és figyelmesen hallgatta a férfi mondanivalóját.

– A borászat kevesebbet termel, mint amennyit tudna, ho-
zamban és nyereségben egyaránt. Az utóbbi években nemzetközi
viszonylatban is megnőtt a kereslet a rozé borok iránt. Már nem
úgy tekintenek rá, mint a fehér- és vörösborok szegény rokonára.
Jean úgy gondolja, hogy ha az időjárás nem változik meg a kö-
vetkező néhány hétben, akkor remek szüretre számíthatunk.
A lényeg, Emilie – magyarázta Gerard –, hogy a De la Marti-
nières család mindig is nagyjából hobbiként kezelte a borászatot.

– Igen, ezzel tisztában vagyok – bólogatott Emilie.

– Jean, aki egyébként nagyon jó benyomást tett rám, elmon-
ta, hogy a szőlőbe nem fektettek pénzt tizenhat éve, amióta
édesapád meghalt. Persze a borászatot annak idején azért hozták
létre, hogy a *château*-nak saját termelésű borkészletet biztosítsa-
nak. Fénykorában, amikor a felmenőid még nagyszabású vendég-
ségeket rendeztek itt, a bor legnagyobb részét el is fogyasztották
a háziak és a vendégeik. Most már persze teljesen más a helyzet,
de a borászat még most is úgy üzemel, mint száz évvel ezelőtt.

Gerard Emilie-re nézett, de az nem reagált, úgyhogy az ügy-
véd folytatta:

– Amire a *cave*-nak szüksége van, az egy tőkeinjekció, hogy a
benne lévő lehetőségeket ki tudják használni. Jean azt mondta
például, hogy van elég földterület a szőlőskert megduplázásához.
Ezenkívül szükség lenne modern felszerelésekre a pince korsze-
rűsítéséhez, és akkor Jean szerint jó profitot tudna hozni. A kér-
dés az – összegezte Gerard –, hogy szeretnéd-e a borászatot és

a *château*-t áthozni a jelenbe. Mindkettő felújításra szorul, és sok idődet felemésztené a dolog.

Emilie a csendet fülelte. Egy szellő sem fújdogált. A békés légkör a nyugalom meleg takarójába burkolta Emilie-t. Amióta az anyja meghalt, most először érezte magát nyugodtnak, és ezért vonakodott döntést hozni.

– Köszönöm az eddigi segítséget, Gerard. De azt hiszem, egyelőre még képtelen lennék választ adni – mondta Emilie. – Ha két héttel ezelőtt kérdeztél volna erről, határozottan kijelentettem volna, hogy el akarom adni a *château*-t. De most...

– Persze – bólintott Gerard. – Sajnos érzelmi tanácsot nem tudok neked adni, csak pénzügyit. Talán megnyugtat egy kicsit, ha tudod, hogy édesanyád párizsi házának, ingóságainak és ékszereinek eladásából szerintem nemcsak a *château* renoválására fogja futni, hanem egész életedre jelentős jövedelemre teszel szert. És persze még itt van a könyvtár is – tette hozzá. – Édesapád ugyan nem sok energiát fektetett az otthona karbantartásába, de a hagyatéka mégis benne van. A könyvtár már eleve szép gyűjteménye volt a ritkaságoknak, és ő még tovább bővítette. Vettem egy pillantást a főkönyvekre, amiket vezetett, és úgy tűnik, hogy megduplázta a könyvek számát. Nem igazán értek az antikvár könyvekhez, de gondolom, nagyon értékes lehet a gyűjtemény.

– Sosem válnék meg tőle – mondta Emilie határozottan, magát is meglepve hirtelen állásfoglalásával. – A könyvtár volt apám életének fő műve. Kislány koromban nagyon sok időt töltöttem ott vele.

– Megértem, és nincs is rá okod, hogy eladd a könyveket, ha nem akarod. Bár ha a *château*-t nem tartod meg, akkor a párizsi lakásodnál valami nagyobb helyet kell keresned a könyveknek. – Gerard kényszeredetten elmosolyodott. – Most viszont muszáj lesz ennem valamit. Eljössz velem a faluba, hogy megvacsorázzunk? Holnap kora reggel indulok, és engedelmeddel még át kell nézнем édesapád íróasztalának tartalmát, hogy az esetleges további pénzügyi dokumentumokat megtaláljam.

– Természetesen – egyezett bele Emilie.

– Előbb még el kell intézнем néhány telefont – mondta bocsánatkérően Gerard –, de találkozunk itt lent fél óra múlva.

Emilie figyelte Gerard-t, amint feláll az asztaltól, és a ház felé

sétál. Zavarban érezte magát a társaságában, pedig egész életében ismerte. Gyerekkorában úgy tekintett rá, ahogy bármelyik gyerek tekintett volna egy majdnemhogy idegen felnőttre. Most, hogy már nem volt harmadik fél jelen, új és kényelmetlen érzés volt közvetlenül beszélgetnie vele.

Miközben sétált visszafelé a házba, megállapította, hogy Gerard leereszkedően bánik vele, még ha tudatában is volt annak, hogy a férfi pusztán segíteni akar. De néha úgy tűnt, mintha neheztelést látna a férfi szemében. Talán azt gondolja – és ki hibáztathatná érte? –, hogy Emilie semmilyen tekintetben nem elég tapasztalt ahhoz, hogy rá szálljon az utolsó De la Martinières címe, történelmének minden súlyával együtt. Emilie sajnos tisztában volt vele, hogy benne egyáltalán nincs meg felmenőinek előkelősége. Kivételes családba született lányként egyetlen vágya mégis az volt, hogy átlagos legyen.